

- 1) Ἀτελής, ἐλαττωματικός: Ἀτελο παιδί. Ἀτελὴ σκέψι.
2) Ἡμιτελής: Ἀτελὴ δουλειά - ζωγραφιά.

ἄτελος ἐπίθ. (II) πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ οὐσ. τέλος.

Ὁ μὴ ἔχων τέλος, ἀτελεύτητος: Ἀτελος ἀνήφορος - δρόμος κττ. Ἀτελὴ ζωή. Ἀτελὴ φλυαρία. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄ-τελείωτος 2.

ἀτελώνιστα ἐπίρρ. λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀτελώνιστος.

Χωρὶς καταβολὴν τελωνειακοῦ δασμοῦ: Πέρασε ἀτελώνιστα τὸ πρᾶμα.

ἀτελώνιστος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τελώνιστος < τε-λωνίζω.

Ὁ μὴ τελωνισθεὶς, ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς τελωνειακὸν φόρον: Καφὲς ἀτελώνιστος. Ζάχαρι ἀτελώνιστη. || Φρ. Ἐφαγε κουτόχορτο ἀτελώνιστο (εἶναι πολὺ κουτός. Συνών. φρ. ἔφαγε τὸ κουτόχορτο ἀφορολόγητο).

ἀτέντωτος ἐπίθ. σύννηθ. ἀτέντουτους πολλαχ. βορ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τέντωτος < τεν-τώνω.

Ὁ μὴ τεντωθεὶς, χαλαρός ἐνθ' ἄν.: Σκοινὶ ἀτέντωτο.

***ἀτεπούριστος** ἐπίθ. ἀτεπούριγος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τεπούριστος < τεπούρίζω.

Ὁ μὴ καθαρισθεὶς μὲ τεπούρ', ἤτοι ἀβαθῆ δίσκον μὲ τὸν ὅποιον δι' ἀναρρίψεως καθαρίζεται ὁ σῖτος ἀπὸ τοὺς μικροὺς λίθους, ἐπὶ σίτου: Ἀτεπούριγα κοκκία.

ἄτεχνα ἐπίρρ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτεχνος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἀτέχνως, ἀκόμψως, χονδροειδῶς: Τὸ σκέδιο - τὸ κέντημα - τὸ σπῖτι εἶναι καμωμένο ἄτεχνα.

ἄτεχνος ἐπίθ. σύννηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Σάντ.) ἄτεχνους βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄτεχνος.

1) Ὁ ἄνευ τέχνης κατεσκευασμένος, ἄκομψος σύννηθ.: Ἀτεχνος λόγος. Ἀτεχνο ἐπιπλο - ἐργόχειρο - κέντημα - σκέδιο.

2) Ὁ ἐν τῇ τέχνῃ του ἀπειρος, ἀνεπιτηδεύς, ἀμαθής Ἡπ. — Λεξ. Περίδ. Δημητρ. Ἀντίθ. τεχνίτης. 3) Ὁ μὴ ἐκμαθὼν τέχνην τινά, ὁ ἄνευ ἐπιτηδεύματος σύννηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Σάντ.): Πῶς νὰ ζήσῃ ἄτεχνος ἄνθρωπος; σύννηθ.

ἄτζαβα μόρ. ἐρωτηματικὸν Θράκ. (Σηλυβρ.) Μακεδ. (Βλάστ.) ἄτζαβὰ Μακεδ. (Νάουσ.) ἄτζαβα Κρήτ. Κύθν. ἄτσαβα Μῆλ. ἄτζεβα Κρήτ. ἄτζουδα Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) ἄτζιδα Θράκ. (Ἀδριανούπ. Κομοτ.) Μακεδ. (Βλάστ.) ἄτζαπα Ἰμβρ. Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἄτζάπα Πόντ. (Τραπ.) ἄτζαπα Κύθηρ. Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Κερασ.) Σάμ. Σέρφ. Τῆν. ἄτσαπα Κύπρ. Μεγίστ. ἄτζεπα Κρήτ. ἄζαπα Ἰκαρ. Νίσυρ. ἄκμαπα Κύπρ. ἄτζαπας Μακεδ. (Βλάστ.) ἄτζάπας Πόντ. (Σάντ.) ἄτζάπ'σα Πόντ. (Κοτύωρ.) ἄτζεπας Ἄνδρ. (Κόρθ.) ἄτσεπας Κύπρ. ἄτζαπας Κύπρ. ἄτζαβας Κρήτ. ἄτζεπας Κρήτ. ἄτσεπας Κύπρ. ἄτζεβας Δ. Κρήτ. ἄτζέβας Κρήτ. (Σφακ.) ἄτζιβας Μακεδ. (Βλάστ.) ἄτ'απας Κύπρ. ἄτζαπας Κύπρ. Χίος ἄτσαπας Κύπρ. (Λεμεσ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *acaba*.

Ἄραγε, τάχα ἐνθ' ἄν.: Ἀτζαβα θὰ ἔρθῃ ὁ ἀδερφός μου; Σηλυβρ. Γιατί ἄτζεπας τὸ 'καμες; Κόρθ. Ἀτσαπα γιατί; Μεγίστ. Ἀτζάπα ἀληθινὰ λέει; Τραπ. Ἀτζιδα γιατί μᾶς κά-νεις τοὺς βαρὺ; Κομοτ. Ἀρτη θέλει ἄτζαπα τὸ βράδυ; Νίσυρ. Ἀτζαπα ἔβρεξε 'ς τὸ χωριό; Κύθηρ.

ἄτζαμήδικος ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἄτζαμήδικη σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἄτζαμήδικο οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἄτζαμῆς.

Ἀτεχνος: Ἀτζαμήδικη δουλειά. Ἀτζαμήδικο παίξιμο - ράψιμο κττ. σύννηθ.

ἄτζαμῆς ἐπίθ. κοιν. ἄτζαμῆς Θράκ. Ἰμβρ. Κύπρ. Πελοπ. (Βασαρ.) Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἄτζαμῆς Πόντ. ἄτσαμῆς Ὑδρ. ἄζαμῆς Νίσυρ. ἄτζαμους Μακεδ. Θηλ. ἄτζαμήδισσα κοιν. ἄτζαμῆσσα Πόντ. ἄτζαμη Μακεδ. Οὐδ. ἄτζαμου Μακεδ. ἄτζαμήδικο κοιν. ἄτζαμήδ'κον βόρ. ἰδιώμ. ἄτζαμήδικον Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *acemi*.

Ἀπειρος, ἀδαής, ἀδέξιος ἐνθ' ἄν.: Ἀτζαμῆς μαραγκὸς - παπουτοῦς - χιτίτης κττ. Ἀτζαμῆς 'ς τὴ δουλειά του - 'ς τὸ παιχνίδι - 'ς τὸ τάβλι κττ. Ἀτζαμίδικο παιδί. Ἀτζαμίδισσα γυναῖκα. || Παροιμ. Ἀτζαμῆς παππᾶς μακρὸν τὸ χερουβικό (ὁ πρωτόπειρος χρονοτριβεῖ) Λεξ. Δημητρ. || Γνωμ. Ἀτζαμῆς κι ὁ παλαλὸν ἔναν εἶν' (ὁ ἀδέξιος καὶ ὁ τρελλὸς εἶναι τὸ ἴδιον πρᾶγμα) Χαλδ. || Ἄσμ.

Εἴμ' ἄτζαμῆς 'ς τοὺς φίλημα, κινούργιους 'ς τὴν ἀγάπη

Ἡπ.

Μικρὸ 'μουν κι ἄτζαμήδικον κ' ἰκίνησα νὰ πάου Καστορ.

Ἡ μούλα ἦταν ἄτζαμη κι πάτησιν ἱπάνον

Μακεδ. Συνών. ἀδέξιος (I) 2, ἀποδέξιος. Πβ. ἄ-τζαμήδικος.

ἄτζαμιλίκι τό, ἄτζαμιλ-λίχ-κιν Κύπρ. ἄτσαμιλίκιν Λυκ. (Λιβύσσ.) ἄτζαμ'λίκι σύννηθ. ἄτζαμ'λίξ' Θράκ. (Μά-δυτ.) ἄτζαμ'λίξ' Ἰμβρ. ἄτζαμπλίξ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἄτζα-μιλούχ' Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *acemilik*.

Ἀπειρία, ἀδεξιότης, ἀνεπιτηδεύς ἐνθ' ἄν.: Τὸ ἄτζαμι-λίκι τὸν ἔκανε νὰ πέσῃ σὲ πολλὰ λάθη σύννηθ. Ἀτζαμιλίκι σου ἦτανε νὰ τῆς τὸ μολογήσῃς Λεξ. Δημητρ. || Παροιμ. Τ' ἄτζα-μιλίκι ὁ μάστορης φορτώνει 'ς τοὺς καλφᾶδες Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἄτζαμωσύνη.

ἄτζαμωσύνη ἡ, σύννηθ. ἄτζαμωσύν' βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτζαμῆς.

Ἀπειρία, ἀδεξιότης, ἀνεπιτηδεύς ἐνθ' ἄν.: Ἡ ἄτζα-μωσύνη τοῦ γιαιτροῦ - τοῦ δικηγόρου - τοῦ μαραγκοῦ κττ. Ἀπὸ τὴν ἄτζαμωσύνη του ἔσπασε τὸ βάζο. Ἡ ἄτζαμωσύνη τὸν ἔκανε νὰ ζημιωθῇ πολλὰ. Μοῦ χάλασε τὴ δουλειά μὲ τοὺς ἄτζαμω-σύνες του σύννηθ. Συνών. ἀμαντωσιὰ, ἄτζαμιλίκι.

Ἀτζέμικος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀτζέμης.

Περσικός: Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἀτζέμικο πιλάφι πολλαχ. Πάπλωμα Ἀτζέμικο Ἀθῆν.

ἄτζεμοπίλαφο τό, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀτζέμης καὶ τοῦ οὐσ. πιλάφι.

Πιλάφι παρασκευαζόμενον κατὰ τρόπον Περσικόν.

ἄτζουπᾶς ὁ, Κρήτ. Κύπρ. — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ. ἄτσουπᾶς Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. — Λεξ. Μ'Εγ-κυκλ. Δημητρ. ἄτζουμπᾶς Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. ἄτσουμπᾶς Αἴγιν. ἄτζιπᾶς Λεξ. Ἐλευθερουδ. ἄτσιπᾶς Λεξ. Δημητρ. ἄτζιμπᾶς Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ.

